

Silvia Zuccová

Astrologický sprievodca pre zlomené srdcia

Román

Astrologický sprievodca pre zlomené srdcia

Silvia Zuccová

**Astrologický sprievodca
pre zlomené srdcia**

Original title: Silvia Zucca:
GUIDA ASTROLOGICA PER CUORI INFRANTI
Copyright © 2015 by Silvia Zucca
License agreement made through: Laura Ceccacci Agency
Cover picture © BestPhoto Studio/Shutterstock
Cover design © Francesca Kristal Spinelli, 2015

Slovak edition © Fortuna Libri, Bratislava 2015
Translation © Alexandra Kučmová, 2015

Vydalo vydavateľstvo Fortuna Libri.

www.fortunalibri.sk

Redakčná a jazyková úprava Katarína Slivková
Zodpovedná redaktorka Anna Kališková

Prvé vydanie

Všetky práva vyhradené.

Nijaká časť tejto publikácie sa nesmie reprodukovať, ukladať do informačných systémov ani rozširovať akýmkoľvek spôsobom, či už elektronicky, mechanicky, fotografickou reprodukciou, alebo inými prostriedkami, bez písomného súhlasu majiteľov práv.

ISBN 978-80-8142-416-8

*Môjmu otcovi
za jeho jedinečné narodeniny.
A mojej matke,
ktorá ma naučila čítať.*

PROLOG

ZVIERATNÍK MÔŽE POČKAŤ

Sú dni, keď cítite v kostiach, že nič nepôjde tak, ako má. Zobudíte sa a je vám jasné, že radšej ste mali zostať v posteli otočený tvárou k stene a zakrytý až po uši.

Vo filme by mi môj vnútorný hlas našepkal, že nemám chuť vstať, a najradšej by som spod postele vytiahla škatuľu s nápisom *VÝBAVA NA PREŽITIE*.

Nachádza sa v nej fotografia vyšportovaného Hughu Jackmana, gumové cukríky, vrecúško pukancov, filmy na VHS kazetách, ktoré by sa ani náhodou nemali objavovať vo videotéke takej milovníčky kinematografie, za akú sa vydávam... Okrem troch známych mien s iniciálkami KKK – Kubrick, Kiarostami a Kusturica –, ktoré majú svoje čestné miesto v obývačke na polici z Ikey a ľahko by ste si ich mohli zameniť za skratku Ku-klux-klan, pod posteľou ukrývam horúce snímky ako *Notting Hill*, *Hriešny tanec*, *Pretty Woman* a *Duch*...

Priznávam, že keď mi je nanič, doprajem si zvýšené dávky romantiky v podobe celuloidových pásov. Prečo práve komédie o láske z osemdesiatych a deväťdesiatych rokov minulého storočia? Pretože som večné dieťa a tieto filmy sú pre mňa ako magdalénky pre Prousta, skrátka, od prvých záberov ma dokážu vtiahnuť do bezpečného sveta môjho detstva. Presviedčajú ma, že v živote predsa len existuje poriadok. Hoci sa mi zdá, že sa mi nič nedarí, šťastný koniec ma vždy čaká presne v stodvadsiatej minúte, prv než sa objavia záverečné titulky.

Dnes je presne taký deň. Viem to ešte skôr, ako otvorím oči a začujem kvílenie budíka. Cítim obrovské pokušenie, ale dni, počas

ktorých máte chuť siahnúť po výbave na prežitie, sú spravidla pon-delky, keď vás v práci čaká taká dôležitá porada, akej sa vyrovná jedine zasadnutie OSN.

Včera večer som tušila, že dávka *Večného svitu nepoškvrnenej mysle* priamo do žily nebude najlepší nápad. Aj preto, lebo som sa rozhodla podporiť účinok filmu a zapíť smútok fľašou šampanského Philippe Roederer, ktorým sme mali osláviť prvé výročie. Nestalo sa to.

V živote sú aj okamihy, keď si človek vedome ubližuje.

Len čo sa vyhrabem spod perín, môžem iba ľutovať noc, ktorú som zakončila vo veľkom štýle – objímala som toaletnú misu a medzi návalmi nutkania na vracanie som ronila zbytočné slzy.

Cestou do kuchyne dúfam, že ak si urobím silnejšiu kávu, uzdraví ma ako svätená voda z Lúrd a preberie ma zo stavu katatonie. Potom automaticky zapnem rádio, vypočujem si správy a poteším sa, že niekto sa má dokonca horšie než ja.

Napokon sa predsa len odhodlám a zamierim do kúpeľne. *Och, Bože môj.* V zrkadle zbadám portrét Doriana Graya v ženskom tele a v pyžame. S kruhmi pod očami vyzerám ako panda v parochni.

Nenávidím ťa, Carlo, pomyslím si, kým sa zviecham, a pozbie-ram zvyšky jedla porozhadzované po byte.

Carlo je môj bývalý. Žili sme spolu päť rokov, sedem mesiacov, dvanásť dní a štyri hodiny, na minútach nezáleží. Všetko sa skonči-lo takmer pred dvoma rokmi. Isteže, za ten čas si mal zariadiť život, ako som to urobila aj ja. Vlastne som sa o to aspoň pokúsila, no výsledkom bol iba zástup nesprávnych mužov, na ktorých som po ňom natrafila. Práve po poslednom z nich, Giorgiovi, mi doma zo-stalo to prekliate šampanské. Problém však spočíva v tom, že kým ostatní prichádzali a odchádzali, Carlo v mojom živote zostával, hoci sme už spolu nežili. Vždy som si myslela, že náš vzťah je oveľa hlbší, že prekračuje hranice zvyčajného ponímania lásky a telesnej príťažlivosti. Ako vo filme *Keď Harry stretol Sally*.

Ku Carlovi som sa utiekala zakaždým, keď mi v uplynulých dvoch rokoch nesprávni muži zlomili srdce. Na druhej strane on

sa mi zdôveroval so všetkými svojimi dočasnými úlovkami. Práve preto som si bola istá, že vždy budú dočasné.

Lenže Carlo sa žení.

O sedem mesiacov.

Zistila som to cez facebook. Dokonca ani nie z jeho profilu, ale od tej hlúpej husi Cristiny, ktorá na nástenke celému svetu oznámila: *Som tehotná, Carlo a ja sa v septembri na moje narodeniny zosobášime!*

Fantastické. Blahoželám. Prajem vám len to najlepšie. Zároveň ste ma poriadne vytočili a vôbec sa tým netajím. Keď si spomeniem, že na začiatku som nás pokladala za priateľky...

Niežeby som chcela byť na Cristininom mieste, ale mala som sa vydať skôr, ako sa Carlo ožení. Nevraví sa predsa, že dámy majú prednosť?

Tu sa dostávame k ďalšiemu problému, ktorý ma ťaží, a tým je vek. Už nie som najmladšia, cez tridsiatku som sa prehupla pred nejakým rôčkom. Veľmi by som chcela stretnúť muža, naozajstne sa zaľúbiť a azda sa aj cítiť milovaná, založiť si rodinu. No pri mojom šťastí v láske sa môžem akurát tak prihlásiť na olympiádu starých dievok.

Odborové združenie vodičov nadneslo potvrdilo generálny štrajk mestskej hromadnej dopravy. Pripomíname cestujúcej verejnosti, že prerušenie dopravy bude trvať od 8.45 do 15.00 a potom od 18.00 až do ukončenia prevádzky.

Práve som na záchode a hlavu si opieram o kolená, keď začujem správy z rádia.

„Doriti!“

Táto informácia má na moje nervy rovnaký účinok ako adrenalinová sprcha. O pol deviatej máme poradu a až do stredy som bez auta.

Alice, zobuď sa! Ako si len na to mohla zabudnúť? Ak hodinky v kúpeľni idú správne, sú štyri minúty po ôsmej. Keď si pomyslím, že

cesta z domu na zastávku električky mi trvá asi desať minút, mám sotva dvadsať minút, aby som sa z hororovej Carrie premenila na nízkonákladovú verziu postavy Alice Bassiovej.

Zbohom, sprcha, zbohom, žehlička na vlasy, ba aj lak na nechty. Vlastne nie, ten si hodím do kabelky na prípad, že po príchode do práce mi zostane čas na lakovanie.

Zaradím dvojnásobnú rýchlosť a zo skrine vylovím jednu zo svojich štandardných kombinácií, aby som sa priveľmi nemusela zaoberať tým, čo si oblečiem.

Napokon dosiahnem lepší čas než Carl Lewis v Soule a presne o desať minút stojím pred domom bez daždníka a nadávam na svoj večný neporiadok.

Vonku leje ako z krhly a v neutíchajúcom daždi bežím na zastávku električky, kde sa zaradím do tlačnice cestujúcich, ktorí márne čakajú na príchod štvorky.

Je 8.16 a niekto vyhlási, že posledná električka nás už neodvezie. V hlave začínam rátať minúty. K zastávke metra to odtiaľto pešo trvá asi štvrtťhodinu. Vyberiem sa cez cestu, pridám do kroku a snažím sa nevšimáť si dážď, ktorý mi čochvíľa premočí nielen vlasy, ale aj celé sako.

„Dorit s takýmto zasraným dňom!“ opakujem si cez zuby ako mantru.

Vzápätí si na svetelnej križovatke vyslúžim nevľúdny pohľad osemdesiatročnej panej s nákupným vozíkom. „Slečna, neviete, že neslušné slová do úst dámy nepatria? Nechcete si nájsť manžela?“

Radšej sa sústredím na semafor, hoci na jazyku mám pripravenú odpoveď. Len čo naskočí zelená, zadržím dych a bežím preč, aspoň si nevylejem žľč.

Zatiaľ čo sa mi farebné prúžkované pančuchy zmáčajú až po kolenná, myslím na svoju VÝBAVU NA PREŽITIE, najmä na *Ducha*. Ten je vo filme aspoň príznak, a preto nemôžete pochybovať o tom, že na konci zmení názor, nechá Demi Moorovú a spraví dieťa inej.

„Vážení, je mi ľúto, no posledný vlak už odišiel,“ povie chlapík na stanici metra a zatvorí turniket.

To hádam nie je možné. Asi sa mi sníva. Čím som si zaslúžila takýto otrasný deň? Azda som sa v predchádzajúcom živote dopustila niečoho hrozného? Pálila som deti na hororovom večierku, ničila som umelecké predmety alebo prinajmenšom produkovala príšerný druhý diel *Highlandera*.

Moja posledná nádej je telefónne číslo taxislužby, ktoré mám uložené v smartfóne. O štvrtňhodinu ma spod dažďa zachráni anjel Vapiti 28 47.

„Dobrý deň,“ nedôverčivo oslovím taxikára.

Chlapík má prepadnutú a opálenú tvár a vyzerá ako krokodíl Dundee. Zahľadí sa na mňa a ukáže na denník na zadnom sedadle. „Pani, sadnite si na tie noviny, inak mi zmáčate celý poťah.“

Samozrejme. Výborne. Nenávidím, keď ma oslovujú pani. Navyše si musím obaliť zadok novinovým papierom, akoby som bola čerstvo ulovená ryba. „Isteže,“ prívetиво odvetím. Už len to by chýbalo, aby som sa pohádala s krokodíлом Dundee. Radšej nebudem riskovať, že ma vyloží uprostred cesty kilometre od kancelárie.

„Tento štrajk nám pekne skomplikoval deň, však?“ poznamená a pohne sa.

„Veru.“

„Našťastie je tu Vapiti.“

Vidím, ako sa na mňa díva v spätnom zrkadle. Modré oči, tvár poznačená časom a vesta z leštenej kože podčiarkujú šmrnc tohto starého kovboja. Na zrkadielku si všimnem zavesený indický talizman s pierkami. „Čo to znamená?“ opýtam sa.

„Ďakujem za otázku. Vapiti je kanadský los. Šamani ho považujú za posvätné zviera. Symbolizuje rovnováhu, ľudia, ktorí si ho zvolili za duchovného vodcu, pravdepodobne nedôjdu do cieľa prví, no budú vytrvalo nasledovať svoje zábery a pritom sa nevyčerpajú.“

Pevne dúfam, že tento Vapiti ma do cieľa dovezie aspoň do štvrté na desať.

„Zdá sa mi, že by ste potrebovali nabrať trochu energie. Prepáčte, že to hovorím otvorene, ale vo vašom veku by ste sa o seba mali začať viac starať. Vyskúšali ste niekedy liečbu kryštálmi?“

V mojom veku? V mojom veku? Pane na nebi, vysaď ma z tohto prekliateho kanadského losa prezlečeného za citroň! Koľko rokov podľa neho mám? Áno, nenamalovala som sa, pod očami mám kruhy ako panda, s vlasmi som na tom horšie než Johnny Depp v *Nožnicovoru-kom Edwardovi*, no jednou nohou v hrobe ešte nie som!

Do hrobu však vykočím o niekoľko minút, keď Vapiti zastaví pred vchodom do nevelkého televízneho vysielача My-a-My, kde už desať rokov deň čo deň vyplúvam dušu. Otvorím dvere a skočím rovno do mláky. Je to vlastne jedno. Výborne.

„Koľko som vám dlžná?“ spýtam sa a usilujem sa netváriť nahnevane a znechutene.

„Dvadsaťdva eur a šesťdesiatpäť centov, ale dvadsaťdva päťdesiat bude stačiť.“

Taký je to šaman.

Otvorím peňaženku a zistím, že so sebou mám len desať eur v hotovosti. Doríti. Ako to mám teraz povedať Vapitimu či krokodílovi Dundeeemu? Už vidím, že ma kryštálovou liečbou ukameňuje. „Ospravedlňte ma na okamih...“

Zdvihnem hlavu a zbadám kolegynú Raffaellu, odetú v dokonalom plášti značky Gucci s farebne zladeným dáždnikom a v čižmách sivej farby. Každý vlas má na svojom mieste. Dôkaz, že sa jej dažďové kvapky poslušne vyhýbajú.

„Pozrimeže, prišla si taxíkom,“ prihovoriť sa mi a žmurkne. „Ty si teda dopraješ...“

„Počkaj, Raffa! Môžeš mi požičať trinásť eur? Vrátim ti ich cez obed, keď zájdem k bankomatu.“

„Samozrejme, drahá. Si si istá, že to bude stačiť?“ opýta sa a podá mi dvadsaťeurovú bankovku. „Len si ich vezmi, aspoň si dáš teplý čaj z automatu. Pripadáš mi vyčerpaná.“

Rozlúčim sa Dundeeom a s Raffaellou vykočím k vchodu. Ešte nikdy som sa necítila taká šťastná, že si môžem označiť príchod do

práce. Stihla som to. Je deväť hodín a sedemnášť minút. Mám prakticky štvrtýhodinu na to, aby som opäť vyzerala ako človek.

„Panebože, Alice, čo sa ti stalo so sukňou?“ Raffa stojí za mnou a ukazuje na ňu.

Keď si nadvihnem sako, pochopím, čo má na mysli. Cez obe polovice zadku mám nalepený novinový článok. Jedinú zásluhu na tom má Vapiti – Dundee a jeho geniálny nápad usadiť ma celú zmáčanú na denník pohodený na zadnom sedadle.

V chvate sa s ňou rozlúčim a ozlomkrky sa rútim dole schodmi k nahrávacím štúdiám. Sú tam toalety, ale predovšetkým šatne, kde máme niekoľko kostýmov. Dúfam, že medzi nimi nájdem nejaký kus zodpovedajúci mojej veľkosti.

„Dobrý deň.“

Pred automatom na kávu vedľa réžie stojí muž. Otočí sa ku mne a prezrie si ma od hlavy až po päty. „Ste tu nová? Stratili ste sa?“

Ja a nová? Skôr on je tu nový. Podľa výšky, džínsov, podmanivého pohľadu a prešedivených vlasov usudzujem, že pôjde o nádejného herca televízneho seriálu *Útrapy z lásky*, ktorý nakrúcame v štúdiu Alfa. Dnes ráno asi skúšajú. Tak trochu oplýva šarmom Richarda Gera, je však vyšší a podľa mňa má celkom dobré šance uspieť.

„Pravdupovediac, už dlhšie tu nie som nová,“ odvetím vyššiemu Gerovmu dvojníkovi. „Skôr ste narazili na opotrebovaný inventár,“ smelo dodám, pretože keď som nervózna, vždy utrúsim nejakú hlúposť. Vzhľadom na výraz na mojej tvári, fľak na zadku a jeho prenikavý pohľad rozhodne srším eufóriou.

Vzápätí sa zvrtnem a pokračujem v ceste do šatne, kde vylovím dve sukne. Jedna je puzdrová, ale otrasnej žltej farby, druhá sa podobá na skladanú sukňu, tmavá farba by mi aj vyhovovala, keby nebola posiatá flitrami. Mám na výber, či sa zaodejem ako Titti, alebo skôr ako Britney Spearsová. Vyberiem si druhú možnosť, lebo flitre napokon nie sú také výrazné.

„Blahoželám, svedčí vám to. Ktorý program uvádzate?“ opýta sa vyšší dvojník Richarda Gera, ktorý dopije kávu a plastovým pohárom trafi rovno do odpadkového koša.

„Ach nie, neuvádzam nijakú televíznu reláciu,“ odvetím a obdarím ho nežným úsmevom. Nuž, ak si myslí, že som súca na obrazovku, asi nepôsobím až tak neohrabane.

„Chápem. Napadlo mi to, keď som zbadal, ako si zo šatne vyberáte sukňu...“

Postupne sa vzdiaľujem a zamávam mu na rozlúčku. Ešte stále nado mnou visí Damoklov meč v podobe porady, ktorá sa začína o necelých desať minút.

Zostáva mi čas akurát na to, aby som sa porátala so svojimi vlasmi a naniesla si aspoň aký-taký mejkap. Konečne vyzerám trochu menej ako panda, no podobám sa skôr na dikobraza. Nech žije zvieracia farma!

„Alice, konečne si tu!“ dôrazne ma privíta môj šéf Enrico. „Zavolaj do baru a objednaj kávu v termoske. Zožen plastové poháre a nezabudni na obrúsky.“

Vnímam to ako úžasný kvalitatívny postup v kariére servírky na polovičný úväzok v pizzerii pod domom.

Keď vojde do zasadačky, zistím, že všetci meškajú. Aspoň mám čas pripraviť si poznámkový blok, perá, džbány s vodou a skontrolovať, či všetky fixky, ktorými sa píše na tabuľu, sú ešte použiteľné. Stále som sama, a tak si pomyslím, že mi predsa len zostáva niekoľko minút, aby som si upravila ten nešťastný necht, z ktorého sa mi odlúpol lak. Nebude mi to trvať dlho.

Nanášam si poslednú vrstvu, keď vojde Carlo, pozrie sa na mňa a prevínilo sa usmeje. Nedokáže klamať. Prirodzene, tvárim sa, že o ničom neviem. Kódex správania pravej, silnej a nezávislej ženy predpisuje aj predstieranie istej dávky ľahostajnosti. Ďalej si teda lakujem ostatné nechty a pritom si obzerám ruky väčšími než Leonardo da Vinci Monu Lisu.

Môjmu oku však neunikne, že Carlo si sadol čo najďalej odo mňa. Dobré. Pofúkam si nechty a začnem ladne pohybovať prstami. Som predsa najdôležitejšia, na okolitom svete nezáleží.

Vzápätí začujem, ako si niekto odkašle.

Zdvihnem pohľad.

Dostavili sa už všetci. Raffa pokrúti hlavou, podíde k Enricovi a čosi mu pošepká do ucha. Cristina sa jednou rukou oprie o Carla. Ten má zvrátené čelo a trochu smutný výraz na tvári. No predovšetkým pred tabuľou stojí náš pán šéf šéfov vysielaca a vyšší dvojník Richarda Gera. Práve on znovu zakašle. „Nuž, ak si slečna dokončila manikúru, mohli by sme začať, pán riaditeľ.“

Zatvorím oči a spomeniem si, že pod posteľou mám videokazetu s *Hriešnym tancom*. Baby nebude sedieť v kúte. Vtom sebaisto vstane a všetkým ukáže, z akého je cesta, hoci nie je najkrajšia a má veľký nos. Tak vyzerá odplata takzvaných starých dievok.

Ja som však takmer skamenela, pretože mne Patrick Swayze nepodá ruku – aj tak by som ju nemohla prijať, lebo by som si zničila lak na nechtoch.

Namiesto neho tu stojí chlapík, ktorého som pokladala za herca z kategórie krásavcov. Tí sa už po troch vtipných poznámkach cítia ako Robert De Niro vo filme *Taxikár*. Ibaže jemu príťažlivý úsmev z pier vymizol a prísne na mňa hľadí s prižmúrenými očami.

„Dobre,“ odvetí šéf šéfov a upúta na seba pozornosť. „Ako viete, náš vysielateľ je vlastne taká malá rodina, ktorá má obrovskú túžbu rásť. Nastal čas na kvalitatívnu zmenu, musíme sa pokúsiť o to, aby sme sa dostali do povedomia. Mal by sa o to pričiniť každý z nás, pretože je kríza. Ak chceme prežiť, zmena je dôležitá. Keďže máme záujem dať našej televízii novú tvár, pán Davide Nardi nám prišiel pomôcť. V nasledujúcich mesiacoch bude sledovať a hodnotiť prácu v našom mediálnom podniku a potom nám povie, ako a kde máme zasiahnuť, čo máme zmeniť, kde pridať a kde zasa ubrať.“

Zažmurkám a dívam sa na Nardiho, akoby som ho videla prvý raz. Vlastne si ho predstavujem s čiernym klobúkom na hlave a s kosou v ruke. Pretože presne tak vyzerá človek, ktorého si šéf šéfov najal, aby stínal hlavy personálu.

Po epizóde s mokrou sukňou a lakom na nechty som mu o sebe poskytla najhorší obraz.

Na konci porady ma Raffa s utrápeným výrazom na tvári poklepe po pleci. Pôsobí, akoby sa lúčila s nebožtíkom. „S tými peniazmi za taxík sa nemusíš ponáhľať, vybrala som si z bankomatu. Veď ma poznáš, vždy myslím na všetko,“ poznamená a vrhne zvodný pohľad na Nardiho. Dokonca naňho žmurkne.

Je mi na vracanie. Zamierim k dverám a vtom začujem, ako Nardi vraví: „Samozrejme, všetky vaše nápady na rozvoj televízie sú vítané. Každý, kto by vedel o nejakej zaujímavej relácii alebo o novom formáte, môže sa vyjadriť a jeho návrh zvážime.“

Že by nejaký program o tom, ako si nájsť novú prácu? *Prijatý či prepustený?* Desať rokov praxe, vysokoškolský diplom z marketin-govej komunikácie a televíznej tvorby a maturita na odbornej škole kinematografie spláchnuté do záchoda!

„Votreli sa medzi nás parazity.“

Zdvihnem hlavu. Sedím na zemi na toalete a laktom sa opieram o záchodovú misu. Myslím si, že som si vybrala najvhodnejšie miesto na premýšľanie o svojej budúcnosti.

Predo mnou stojí vysoký chalanisko s blondávyimi vlasmi a výraznou náušnicou v ľavom ušnom laloku. „Prosím?“

Usmeje sa, čupne si ku mne a pokrúti hlavou. „Zlato, prepáč, že ti to vravím otvorene, ale nevyzeráš najlepšie.“

„Povedzme, že nemám svoj deň,“ povzdychnem si. „Je to komplikované, nič nejde tak, ako má. Absolútne nič!“

Chytí ma za ruku. Na prostredníku nosí prsteň so zvláštnymi symbolmi. „Viem,“ odvetí a prikývne.

Pozriem sa mu do očí a zdá sa mi, že sa v nich zračí pochopenie. Mám pocit, že tento človek pozná odpovede na všetky otázky. Takmer ako dobrá víla v *Popoluške*, ibaže je muž, má odfarbené vlasy, namaľované oči a nosí náušnicu.

Tiež sa na mňa vlúdne zadíva a opýta sa: „Si Váha, však?“

B A R A N

Predstavte si chlapisko, ktoré vyzerá ako drsný kovboj a nikdy sa nič neopýta, pretože zo seba nedokáže dostať gramaticky správnu vetu. Presne taký je Baran, jednoduchý jedinec, schopný nadchnúť sa objavom ohňa či vynálezom kolesa, ale pojmy ako hygiena alebo zdvorilé správanie sú mu absolútne cudzie a prejavy sexuálnej promiskuity považuje za nevhodné.

Slovom, Tarzan bol určite Baran. Ak teda netúžite zháňať svojho partnera kdesi v korunách stromov a odvádzať ho na potrebu tri razy za deň, radšej obráťte list.

VÁHY V POZORUHODNOM VÍRE OSUDU NA BELASOM NEBI

Tak sa to všetko začalo. Človek čaká, že mimoriadne udalosti v živote sa dostavia, keď je na vrchole síl. V prípade ženy, ak je po depilácii a príjemne navoňaná. U mňa to však neplatí a najdôležitejšie okamihy musím prežívať v práci na záchode s mokрыmi vlasmi a rozmazanou maskarou, ktorá mi steká po tvári.

„Váha?“ zopakujem.

„Myslím tým znamenie,“ dodá.

„Viem, čo sú Váhy,“ odvetím. Zaujalo ma to, pretože uhádol. Skutočne som narodená v znamení Váh.

Vstane, no nespustí zo mňa oči. Podá mi ruku. Chytím ju, je teplá. Jeho stisk je pevný. Pomôže mi vstať a vrátiť sa do vzpriamenej polohy ženy Homo sapiens sapiens.

„Prepáč, ale neverím tomu. Astrológia je pre naivky. Už predsa nežijeme v stredoveku.“

Mykne plecami a opäť mi podá pravú ruku. „Čau, som Tio.“

„Tio? Čo je to za meno?“ opýtam sa a stisnem mu ju. „Alice.“

„To je umelecké meno. Volám sa Tiziano a som herec. Nič si z toho nerob, väčšina ľudí horoskopom neverí, aj keď ich všetci čítajú.“

Podídem k umývadlu a pomyslím si, že má pravdu – aj mne sa to neraz stalo.

Umyjem si tvár a snažím sa vyhnúť pohľadu do zrkadla, lebo viem, že by som bola súca akurát na sériu hororových filmov Daria Argenta. „Vieš, čo ma šťve najviac?“ Obrátim sa k nemu a pokúsím sa aspoň o náznak úsmevu. „Keď si v horoskope prečítam, že prežívam krásne obdobie a v piktogramoch mám minimálne tri hviezdičky v oblasti lásky, práce a zdravia, a pritom sa cítim

ako odhodená handra čerstvo po rozchode a ešte aj riskujem, že prídem o prácu. Vtedy mám chuť vziať do ruky telefón a zavolať chlapíkovi, ktorý horoskop napísal, poriadne mu vynadať a pohroziť mu, že ho poženiem pred súd. Vždy keď čítam nejaký pozitívny horoskop a môj život vyzerá otrasne, cítim sa ako nula. Predstavujem si, že všetci narodení v mojom znamení nastúpili do autobusu, ktorý ich vezie za šťastím, a mne zatvorili dvere pred nosom.“

Tio sa na mňa rozpačito pozrie a vzápätí sa usmeje. „Zlato, do autobusu si už nastúpila. Vlastne teraz si v lietadle a dokonca máš miesto v obchodnej triede.“ Žmurkne na mňa a chytí ma popod pazuchu. „Prosíme vážených cestujúcich, aby si zapli bezpečnostné pásy. Prihovára sa vám kapitán Tio. O niekoľko sekúnd vzlietneme.“

Podídeme k dverám.

„Vieš, aké máš šťastie? Pozývam ťa na obed. Dostal som rolu v *Útrapách z lásky*. Musíme to osláviti.“

Usmejem sa naňho, pretože ešte stále sa dokážem tešiť z úspechov iných aj napriek cunami, ktoré mi obrátilo život naruby. „Aspoň mi vysvetlíš, čo si hľadal na dámskej toalete.“

„V skutočnosti sa nachádzame na pánskej toalete.“

Nato otvorím dvere, pred ktorými stojí Carlo. Pri pohľade na mňa sa okamžite strhne.

Och, doriti.

„A... Alice!“ Poškrabká sa vo vlasoch a vystrúha čudnú grimasu. „Ja... musím s tebou hovoriť.“

Áno, môžem sa tešiť z úspechov iných, no nemusím to preháňať. Šťastný Carlo, ktorý sa čoskoro stane otcom, je azda tým posledným, koho potrebujem vidieť.

Pozriem sa na Tia a v duchu si želim, aby mi hodil záchranné lano a vytiahol ma z blata, do ktorého sa prepadáam.

Vtedy sa stane zázrak. Tio sa zachová ako dokonalá dobrá víla v *Popoluške*. „Prepáčte, ale práve sme boli na odchode... na pracovný obed,“ povie tak suverénne, že mu takmer uverím a vôbec sa mi ne-

zdá zvláštne, že to poznamenal vo chvíli, keď sme obaja vychádzali z pánskej toalety. Ako herec nie je na zahodenie.

„Určite nie si taký štíhly ako vyzeráš.“ Ak, samozrejme, nebol zatvorený tri dni bez jedla a pitia, pretože to, s akou rýchlosťou dokázal zhltnúť všetko, čo mal na tanieri, patrí do Guinnessovej knihy rekordov. Ja sa ešte stále pasujem s rozvarenými cestovinami.

„Dobre mi trávi a ako na mnohých Blížencov aj na mňa pôsobí Merkúr. Som nervózny a výbušný.“

„Opäť vyťahuješ astrológiu? Tak dobre, vysvetli mi, odkiaľ si vedel, že som narodená v znamení Váh.“

Tio sa vystrie a poklepká si po hrudníku, aby negrgol. „Momentálne postavenie hviezd nie je pre Váhy najpriaznivejšie. Saturn je celý mesiac na ústupe. Slnko pred niekoľkými dňami vstúpilo do znamenia Barana. V konštelácii Váh nebudú chýbať komplikácie a stresové situácie v emotívnej sfére i v pracovnej oblasti. Príčinou je nielen negatívny kvadrát Venuše a Jupitera, ale aj opozícia Pluta a negatívny tranzit Uránu.“

Zažmurkám, pretože aj keď som jeho slová vôbec nepochopila, mohla by som ich zhrnúť do jedinej vety: mám syndróm medziplanetárneho nešťastia. „Takže s tým vlastne nemožno nič robiť alebo je to vo mne? Mohla by som tomu nejako pomôcť? Som stratený prípad.“

Tio sa rozosmeje a potľapká ma po ruke ako starý známy. „Nie, prestaň. Je to len prechodné obdobie a tranzit čoskoro pominie. Napokon, ak si uvedomíš, čo sa vo tvojom živote deje na astrologickej úrovni, môžeš sa vyvarovať niektorých kritických okamihov. Napríklad keď vieš, že vonku prší, vezmeš si predsa dáždnik, však?“

Zatváram sa otrávene, no nepohne ani brvou. „Nechcem sa ustavične sťažovať, lenže ani minulý mesiac to nebolo ktovieaké ružové.“ Vlastne áno, v posledných dvoch rokoch som zažila vrcholné momenty šťastia, ale cítila som sa ako na ruskom kolese. Všade navôkol nádherný výhľad, až kým sa s vami nezakrúti celý svet a nepadáte dole hlavou.